

tilsvarende beskyttelse med hensyn til kriminalitet rettet mod danske midler.

Udvalget foreslår på den baggrund en løsning, hvorefter artikel 7, stk. 2, i Europarådets konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager indarbejdes som en bestemmelse i overførselsloven. Udvalget peger på, at den særlige bestemmelse i overførselskonventionen herved kommer klarere til udtryk end ved den eksisterende ordning, hvor der i loven henvises til konventionsteksten. Herved præciseres, at også nationalt begrænsede danske straffebestemmelser på disse områder er anvendelige, såfremt Danmark vælger at retsforfølge.

Udvalget foreslår endvidere, at en sådan retsforfølgning – i overensstemmelse med de krav, der i øvrigt typisk stilles i forbindelse med internationalt samarbejde på det fiskale område – kun skal kunne finde sted, hvis den pågældende forbrydelse kan sidestilles med en forbrydelse af samme art efter dansk lovgivning. Dette skal forstås således, at det er uden betydning, om der efter dansk lovgivning opkræves samme slags skatter, told eller afgifter eller er fastsat regler om skatter, told, afgifter og tilskud, hvis de danske og udenlandske regler i øvrigt generelt kan sidestilles.

Der henvises til betænkningens side 82-90 og 100-102.

7.3. Justitsministeriets overvejelser

Der kan være grund til nærmere at overveje, om en lovændring som den, udvalget har foreslået, er udtryk for en materiel ændring af retstilstanden, eller om den foreslåede ændring alene, således som det anføres i betænkningen, indebærer en præcisering af, at også nationalt begrænsede danske straffebestemmelser på det fiskale område i visse tilfælde er anvendelige på overtrædelser rettet mod udenlandske midler.

Efter overførselskonventionens artikel 7, stk. 1, er det en betingelse for, at retsforfølgningen kan overføres til et andet land, at lovovertrædelsen også ville være strafbar, hvis den var begået i dette land. I forarbejderne til gennemførelsesloven, jf. lov nr. 252 af 12. juni 1975 om overførsel til andet land af retsforfølgning i straffesager, er i den forbindelse anført, at konventionen således stiller krav om dobbelt strafbarhed og derfor i almindelighed ikke finder anvendelse på nationalt eller territorialt begrænsede forbrydelser, hvilket for Danmarks vedkommende vil sige handlinger, hvor strafbarheden er begrænset til angreb rettet mod en her i landet bestående ordning eller mod interesser knyttet til dansk nationalitet.

Som der nærmere er redegjort for i betænkningen side 78, er der i forarbejderne endvidere rejst tvivl om

rækkevidden af konventionens artikel 7, stk. 2. Det anføres, at det ikke fremgår klart, om bestemmelsen gør en undtagelse til kravet om dobbelt strafbarhed, eller om den alene angiver visse kvalificerende omstændigheder, som det anmodede land skal tage i betragtning ved strafudmålingen for den pågældende overtrædelse. Det bemærkes herefter, at der mellem de nordiske lande er enighed om at lægge den sidstnævnte fortolkning til grund.

I en utrykt dom afsagt af Vestre Landsret den 14. marts 2001 havde landsretten lejlighed til at tage stilling til den nærmere rækkevidde af overførselslovens § 1 og overførselskonventionens artikel 7, stk. 2.

I sagen var der rejst tiltalte mod 3 danske statsborgere for bl.a. forsøg på indsmugling af spiritus til Sverige. De svenske myndigheder havde i medfør af overførselskonventionen anmodet Danmark om at overtage retsforfølgningen. Der var herefter rejst tiltale for overtrædelse af den danske toldlovs § 73, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2. Anklagemyndigheden havde under sagen anført, at der i medfør af overførselslovens § 1, jf. overførselskonventionens artikel 7, stk. 2, var hjemmel til i Danmark at straffe for handlinger vedrørende det svenske toldområde.

Landsretten bemærkede, at de tiltalte fandtes forsætligt og med forsæt til at unddrage den svenske statskasse afgift at have medvirket til forsøg på indsmugling i Sverige som beskrevet i anklageskriftet. Retten tiltrådte endvidere, at forholdet var strafbart efter svensk ret og bemærkede, at der under sagen, således om tiltalen var formuleret, alene skulle tages stilling til forhold vedrørende svensk toldområde og svenske afgifter.

Efter en gennemgang af ovennævnte forarbejder bemærkede landsretten, at det på baggrund af udformningen af bemærkningerne til lovforslaget til gennemførelsesloven måtte antages, at lovgiver var gået ud fra, at loven ikke indebar en udvidelse af gyldighedsområdet for territorialt begrænsede danske straffebestemmelser ud over med hensyn til de i bemærkningerne nævnte kvalificerede omstændigheder. På den baggrund fandt retten ikke grundlag for at anvende den danske toldlov i det foreliggende tilfælde, og de tiltalte blev frifundet for dette forhold.

I lyset af de nævnte forarbejder til overførselsloven og den omtalte dom fra Vestre Landsret finder Justitsministeriet ikke grundlag for nu at tillægge konventionens artikel 7, stk. 2, en vidererækkende betydning. Justitsministeriet finder endvidere ikke, at en ændring af overførselsloven, hvorved ordlyden af artikel 7, stk. 2, skrives ind i selve lovbestemmelsen, er en hensigtsmæssig fremgangsmåde, når formålet er at gennemfø-